

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

В. № КС-11
Дата 04.05.1995г.

НАРОДНО СЪВЕЩЕНИЕ на РБ
изх. № <u>100-17-3</u>
ПОЛУЧЕНО НА <u>03.05.95</u>

16-182.1

*Конст.з. № 7/95г.
9 юли 1995г. - Г. Св. Филиппов
Косп. - 11.V.95г.*

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

И С К А Н Е

от група народни представители
по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

Господа съдии,

С новоприетото изменение на Закона за местното самоуправление и местната администрация (ДВ бр. 24 от 14.3.1995 г.) на гр. София се даде статут на област. Наред с това се отмени чл. 70, който постановяваше, че в столицата на Република България, предвид на това ѝ качество и специфичния ѝ характер на населено място, не се назначава областен управител.

Конституцията от 13 юли 1991 г. постановява делението на територията на Република България на общини и области, както и на други административно-териториални единици, които могат да бъдат образувани само със закон (чл. 135). Общините са юридически лица и по своята същност са основните териториални административни единици, в които жителите могат да упражняват правото си на самоуправление. Съгласно сега действащата конституция местното самоуправление се осъществява чрез изборни органи или непосредствено - чрез референдуми (чл. 136). Основният закон създава разделение на властите на местно равнище като установява общински съвети (представителни органи на самоуправлението) и кметове (изпълнителни органи). Последният е ограничен в дейността си от законите на Републиката, актовете на общинските съвети и решенията на гражданите, населяващи съответната териториално-административна единица взети в предвидената от действащото право форма (чл. 138-139).

Конституцията на Република България постановява създаването на области като определя тяхната същност на административно-териториални единици на централната власт, в които централната

власт осъществява, от една страна своята регионална политика и от друга осигурява съответствието между националните и местни интереси (чл. 142-143). Тази характеристика е и причината областите да се управляват от областен управител, който получава своите правомощия не чрез избор, а чрез назначение от централната власт - правителството. Тази същност на областите предполага те да съществуват на територия с различни местни интереси, което има за последица децентрализация. Това налага необходимостта от съществуването на представител на централната власт областен управител, който има правата и отговорностите в рамките, предвидени от конституцията и законите да осъществява действия по съчетаването на тези различни по своя характер интереси и едновременно с това да провежда националната политика в дадения регион.

Изложеното дотук разбиране за посочените конституционни текстове намира опора и в създадената от основния закон управленческа система в Република България, която се състои от две основни групи институции: такива на правителството и тези на местното самоуправление. Конституцията предвижда съвет на министрите, което предполага колективното представителство на министрите, натоварено с държавната административна власт. Какви органи ще създаде в своята структура този съвет в сферата на местното управление не е от съществено значение, важното е, че те не могат да имат никаква пряка административна власт, отделно от властта на Министерския съвет. Министрите са органите на централно управление, притежаващи властта да управляват определени сфери на национално равнище, като тази тяхна дейност се подпомага от съответното министерство.

Областните управители са представители на така посоченото централно управление във всяка от областите, формирани в Република България. Те имат пълномощията да действат от името на централната власт.

Наред с това съществува и система на децентрализирани ведомства на централното управление като регионалните структури на данъчната администрация, регионалните структури на МВР, местните инспекции по опазване на околната среда и др.

Тази именно очертана от конституцията система на административно-териториално деление и разпределение на компетенциите следва да намери своето отражение и доразвитие в нормативен акт за Местното самоуправление и Местната администрация. Такъв е приетият през 1991 г. закон, който в своите преходни и заключителни разпоредби е поставил срок до края на 1992 г. да се извърши ново административно-териториално деление на Република България. За съжаление този срок не бе спазен и такъв закон не бе приет. Сега действащият Закон за местното самоуправление и местната администрация изрично постановява, че областта има административно предназначение предвид цитираните по-горе разпоредби от основния закон на Републиката, като в нея не могат да се създават Изборни органи на Местното самоуправление. В нея се създават само органи и служби на централната държавна власт. Същият този закон с изричен текст характеризира Столичната голяма община като специфична административно-териториална единица, в рамките на която се съчетават самоуправлението на нейното население с провеждането на държавната политика. Това е така предвид характера на София на столица на държавата. Това е и причината законът да предвижда, че нейната структура като община следва да се определи с отделен закон, текст, имащ своето основание в чл. 135 от конституцията.

Механичното изменение на чл. 8, ал. 1 от ЗМСМА, като на гр. София се дава статут на област несъмнено е в противоречие на посочените дотук конституционни разпоредби. "Даване на статут област" не е почетно звание, то има съществени правни последици и трябва да бъде в съответствие с основния закон на Републиката.

Господа съдии,

Като имаме предвид всичко това и на основание чл. 150, ал. 1, във връзка с чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България правим настоящото искане до Конституционния съд за установяване противоконституционността на § 1 и § 2 от Закона за изменение на Закона за местното самоуправление и местната администрация (ДВ бр. 24/1995 г.).

Народни представители:

1. Иворах Соколов
2. Васил Тоцев
3. Ж-р Георги Раев
4. Цоньо Ботев
5. Емилия Канудова
6. Свешлана Данкова
7. Илиян Канарев
8. Георги Метнев
9. Червези Чернев
10. Крум Славов
11. Жаширинна Михайлова
12. Константин Тодоров
13. Сотис Стоянов
14. Иван Глушков
15. Христо Бонев
16. Стефан Антонов
17. Павел Шолов
18. Свобода Сиверашова
19. Николай Найданов
20. Иван Димитров
21. Василент Шивев
22. ~~Занко Иванов~~

22. Иван Кошуров
- ~~23. Александр Соколов~~
24. Николай Ломоносов
- ~~25. Кривой Савва~~
25. Пётр Маков
26. Иван Иванович Козлов
27. Дмитрий Савицкий
28. Говорил Павел Павлович
29. Михаил Павлович Михайлов
30. Александр Сергеевич Александров
31. Сергей Сергеевич Александров
32. Александр Марков
33. Владимир Павлович Павлов
34. Дмитрий Павлович Хлеб
35. Дмитрий Павлович Павлов
36. Александр Павлович Павлов
37. Павел Павлович Павлов
38. Иван Павлович Павлов
39. Павел Павлович Павлов
40. Павел Павлович Павлов
41. Павел Павлович Павлов
42. Павел Павлович Павлов
43. Павел Павлович Павлов
44. Павел Павлович Павлов
45. Павел Павлович Павлов
46. Павел Павлович Павлов
47. Павел Павлович Павлов
48. Павел Павлович Павлов

- 49. Иван Петров Бугинин -
 - 50. Аман - Георгий Преминин
 - 51. Иван Иванович Давыд
 - 52. Василий Петров
 - 53. Святослав Тихонов
 - 54. Роман Егор -
 - 55. Осмон Осман -
 - 56. Ибрагим Татлар
 - 57. Валентин Ан -
 - 58. Михаил Жуков
 - 59. Борислав Луков
 - 60. Мозно Христова
 - 61. Иван Соколов
 - 62. Александр Степанов
- Владимир Николаевич Николаев